

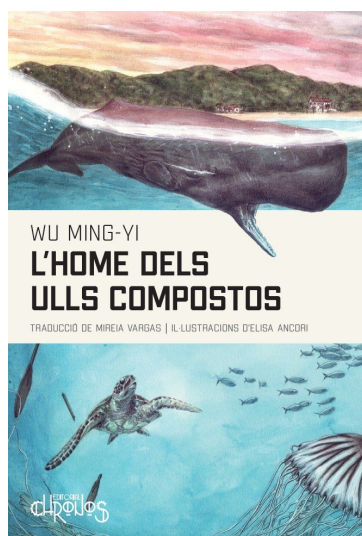
RESSENYA

L'HOME DELS ULLS COMPOSTOS (2011) - Wu Ming-Yi

Una novel·la delicada i punyent que sap trobar l'equilibri entre la fauna, la crítica mediambiental i un retrat profund de la vulnerabilitat humana (i del món).

[Inés Macpherson](#)

🕒 17 d'agost de 2022 🗨️ Sense comentaris

Autor: Wu Ming-Yi
Títol: L'home dels ulls compostos (Fuyanre)
Editorial: Editorial Chronos
Any: 2021 (2011)
Traductor: Mireia Vargas Urpi
Pàgines: 488
ISBN: 978-84-124980-1-1

Us heu fixat mai en el so del mar? No el que fan les onades quan trenquen contra les roques, sinó el que pots sentir quan et submergeixes i el teu cos, per un instant, entra a formar part de les profunditats aquàtiques. És com si l'aigua parlés, com si ens estigués explicant alguna cosa que se'ns escapa perquè no entenem l'idioma. Passa el mateix quan escoltes els arbres, quan t'endinses a una cova i entens que hi ha quelcom que no pots copsar, un xiuxiueig que les pedres guarden. No sé si **Wu Ming-Yi** volia donar veu a tots aquests elements, però **quan arribes a l'última pàgina de L'home dels ulls compostos, que l'editorial Chronos publica aquest setembre, tens una estranya sensació, i és que el mar i la terra i els arbres i les vides que hi han transitat bateguen dins teu, formen part de tu. Aquest llibre és com un cor compost, com els ulls del títol, que palpita i crepita com el foc; un incendi que no crema, sinó que acarona amb la calidesa de les històries que no s'apaguen.**

mon compost, un calidoscopi a històries on, entre els relats dels personatges (l'Alice, l'Atrie, la Hafay, la Sara, el Dahu...), bateguen els petits detalls que ens parlen d'una manera d'entendre el món, la natura i l'ésser humà, amb les seves llums i les seves ombres. Imagineu una capseta de vidre tancada, plena d'aigua dels diferents oceans, dels diferents mars, com a regal per a una filla. Imagineu aquesta filla i ara imagineu el seu pare, que sempre li parla del "nostre oceà Pacífic", del "nostre oceà Índic", encara que ells siguin de Noruega. Aquest "nostre" és important, perquè ens recorda una relació que no té res a veure amb el concepte possessiu que podria tenir aquest mot. És una manera de recordar que és nostre perquè forma part de la nostra vida i nosaltres som part de la seva; som un engranatge més dins d'un ecosistema que, per desgràcia, hem decidit fagocitar sense que ens importin les conseqüències. Amb un simple "nostre" l'autor ens està recordant tot això, perquè sap com impregnar cada passatge amb una poesia que transmet bellesa i molt més.

Si parlem de bellesa, potser cal començar a entrar en les històries, en la forma en què aquest llibre, aquests ulls compostos, està construït. **Hi ha una feina de precisió i paciència, d'orfebreria imaginària que sap com dosificar cada personatge, la seva manera d'entendre el món, el seu passat, les seves ferides, intransferibles i alhora compartides a través del mar, de la terra, de l'escriptura i la veu, que canta, que busca històries per explicar allò que, sovint, no sabem com explicar.**

Quan **Wu Ming-Yi** ens presenta l'Atrie i l'illa de Wayo-wayo, trobem una màgia que respira entre la realitat i el mite, i ens trasllada a la mirada neta d'aquell que sap que les històries formen part de la pròpia pell; **potser per això es dibuixa i les dibuixa al cos, perquè escriure, dibuixar, guardar allò que som, que pensem, és una característica humana, una forma de retenir el món, però també de construir-lo.** El paper de l'escriptura, de la tinta, és important, però ja hi arribarem. Tot el que envolta el món de l'Atrie ens porta a un lloc ancestral, a un espai on els déus i els animals, on la natura i els homes s'escolten i s'entenen. No entro en detalls, perquè són els detalls els que fan que aquesta part del llibre tingui quelcom de mirada ingènua i alhora completament sàvia. Els catxalots, el que representen i com es tanca el seu cercle al final del llibre; com presenten els rituals, la forma en què se saluden o s'acomoden... tot té un sentit en si mateix i com a metàfora. De fet, durant tot el llibre al voltant de l'Artie hi ha cert regust a realisme màgic; la imatge del noi navegant l'impossible, l'arribada a una costa que no és la seva, podria fer pensar, salvant les distàncies, en el preciós relat de **Gabriel García Márquez**, *El ahogado más hermoso del mundo*.

Si seguim el fil de l'Alice, trobarem un personatge marcat per la pèrdua, que viu a una casa vora el mar (una casa que servirà com a espai real i metafòric del seu viatge interior i també com a mirall dels canvis de l'illa), i que s'aferra a l'escriptura d'una manera molt personal. Professora de literatura, els seus ulls ens parlen de la màgia dels espais. Veure com descriu la biblioteca d'Asplund i la seva cambra de les rondalles ens fa entendre que **ella és capaç de comprendre el mecanisme del llenguatge i de valorar la importància de la possibilitat de transmetre, de dir, però sobretot d'escoltar, d'aprendre a entendre allò que ens diuen els altres.** La trobada entre dos mirades i dos idiomes diferents permeten explorar aquesta possibilitat. Com ho explica l'autor? Dient que «al principi, aquella dona no entenia res del que jo li deia, però de mica en mica vam anar comprènent les escates de les paraules, la cua, els ulls del peix dels mots».

L'Alice i l'Atrie són potser els personatges principals d'aquest calidoscopi, però la resta de personatges també són importants, perquè cadascun d'ells representa una manera d'entendre el món i la vida; cadascun d'ells porta una ferida, una marca del món humà i la seva vulnerabilitat. La Hafay i la seva feina, que anem descobrint mentre ens encisa amb la descripció del Setè Sísid; en Dahu i el seu dolor, que el fa moure's entre el món dels camins humans i el de les muntanyes. I és que aquí també trobem muntanyes, perquè es tracta d'entendre el tot, aquest tot compost de diferents espais, de diferents miralls, de diferents indrets. En Detlef i el moment en què va sentir com la muntanya li deia alguna cosa que no podia entendre; la Sara i la seva relació amb el pare i

mental que el planeta no es trenca.

Hi ha una crítica constant teixida entre les històries personals; una crítica a aquelles construccions que omplen els pobles i que només s'ocupen durant unes setmanes l'any, per les vacances; cases buides, sense vida, que transformen el paisatge i el mosseguen.

Una crítica a la societat en general per la seva ceguesa voluntària envers la destrucció de la natura que perpetrem amb l'excés de consum, amb les deixalles, que creen una illa immensa que té una importància cabdal en algunes de les històries que ens explica Wu Ming-Yí, que sap com crear un teixit on tot, a poc a poc, es connecta. I tu connectes amb ell, amb el contingut, però també amb el continent, amb els destacats de cada capítol, amb les il·lustracions que l'**Elisa Ancori** ha fet i que tanquen, o potser obren, cadascun dels capítols, amb el món animal observant al lector, animals reals i alhora mítics, com esperits de la natura que respiren entre les pàgines.

No sé com deu sonar aquest llibre en el seu idioma original, però la feina de la **Mireia Vargas Urpí** sembla que li ha fet justícia, perquè flueix i transmet aquesta màgia i aquesta realitat que hi ha a cadascuna de les històries que conformen la novel·la que l'editorial Chronos ens ofereix. La dualitat, la brutalitat del que passa i la poesia amb què ho explica, els records que s'entortolliquen amb les històries i les vivències fan que la novel·la et vagi impregnant la pell. **Una novel·la que és un mirall per reflexionar sobre el món, però també sobre la llengua, la diversitat i l'escriptura, que apareix lentament com a un dels elements que ho lliga tot, que serveix com a fil, perquè «el món que es construeix amb l'escriptura s'acosta més al que vosaltres anomeneu "món natural". És un organisme viu en sí mateix».** Un organisme viu, com el mar, com tot allò que l'habita, com nosaltres, que potser necessitem tornar a escoltar. Un llibre fascinant, preciós, que cal degustar a poc a poc.

Fes-te mecenes

i ajudaràs els nostres projectes

[DONA ARA!](#)

📖 Ming-Yi_Wu, Ressenya CiFICat

L'has llegit?
Valora'l!*

Vots emesos: 0.
Mitjana: 0,00 sobre 5.

*Has d'iniciar sessió.

T'ha agradat? Comparteix:

✉ Subscriu-te ▼

Connecta't amb | Login

Sisplau, inicia sessió per comentar

Aquest lloc utilitza Akismet per reduir els comentaris brossa. [Apreniu com es processen les dades dels comentaris.](#)

0 COMMENTS

